

EKE HÍRLEVÉL

Egyházi Könyvtárak Egyesülete

8200 Veszprém, Jutasi út 18/2.

IX. évfolyam 2012/4. sz.

KARÁCSONYI ELMÉLKEDÉS

Karácsony a csönd ünnepe. Azé a teremő, titokzatos csöndé, mely a kezdetektől fogva beborítja e világot. E csönd nem bántó, nem hangos, nem fülünkbe kiáltó. Ezért s így tanít meg arra, hogy ne féljünk a csöndben élni.

Bár világunk igencsak zajos, valamiképpen mégiscsak hallgat. Világunk csöndje azonban sokszor nem több tanácstalan némaságnál. Szüntelen vágyak és félelmek ébrednek bennünk, s a világ sokszor nem képes ezekre válaszolni. Persze, azért sok minden vonzó számunkra e világban. Sokszor téved azonban el a vágy, sokszor szül jajkiáltást a félelem. Sokszor a zaj, a minket körülvevő láрма ellenére úgy érezzük: minden és mindenki hallgat köröttünk. Senki és semmi nem ad, s tán nem is adhat választ égető kérdéseinkre. Senki és semmi nem nyugtatja meg háborgó lelkünket.

Karácsony ünnepének üzenete, hogy Isten kimondja Szent Szavát e csöndben. Szava nem hangoskodik úgy, amint azt a világ zajától megszoktuk. Örömhírről szól e Szó, mégis nagyon különbözik mindattól, amit a tv, a rádió és az újságok

általában „hír”-nek tekintenek. Olyan Szó ez a karácsonyi ige, Isten karácsonyi szava, mely nem akarja ránk kényszeríteni magát. Arról beszél, hogy Isten visszatér népéhez. Az Úr eljön hozzánk. Zavarba ejtő dolog ez: mintha bizony nem is mi, emberek hagytuk volna el Őt, hanem Ő maga lett volna hűtelen...! Nem várva közeledésünkre, Isten maga közeledik felénk. Szabadságunkban áll befogadnunk Őt.

Befogadhatjuk az Istent s ezáltal az Ő gyermekeivé válhatunk. Hogy azok legyünk, amik már igazából kezdettől fogva vagyunk. Vagy inkább akiknek lennünk kellene: Isten leányai és fiai.

Istennel való találkozásunk csöndben történik. Az Isten csöndjében. Még világunk zaja vagy lelkünk háborgása sem tudja megzavarni e találkozást. Isten – látszólag mit sem törődve a világ

zajával – csöndesen jön el. Igaz, az őrszemek, akik jövetelét figyelik, örömben fölemelik hangjukat. Maga Isten azonban, Isten küldöttje „nem hallatja hangját a tereken”, amint Izajás próféta írja. Nem leigázni, elnyomni akarja e világot, hanem megváltani. Azt szeretné, ha e világ, s benne mi emberek, magunkra eszmélnénk. Hogy ismerjük végre el azt az alapvető és vigasztaló igazságot, hogy egyedül Isten gyógyíthatja be félelmeinket és teljesítheti be legmélyebb vágyainkat. Hogy benne valóban „élet” van – a mi életünk forrása. S hogy ez az igazság szabadabbá tegyen bennünket. Hogy így, szabadságban élhessük Isten fiainak és leányainak életét: egy boldog, szeretetben élt emberi életet – olyan életet, melyre szívünk mélyéből vágyunk, amit azonban önerőnkől aligha volnánk képesek megvalósítani.

A keresztény hagyomány Karácsony kapcsán egyszerre beszél arról, hogy mi leszünk Isten gyermekei, s hogy Isten Fia, az Ige megszületik szívünkben. Ugyanannak az eseménynek két oldaláról van szó. Isten gyermekének lenni azt jelenti, hogy rábízuk életünket az Úrra, s hagyjuk, hogy Ő vezessen bennünket. Az Ige szívünkben való születése pedig nem mást jelent, minthogy Isten Igéje, Isten kimondott szava lesz életünk éltető és vezérlő középpontja.

Isten Szaváról persze két – egymástól látszólag igen eltérő értelemben is szoktunk beszélni. Gondolhatunk Isten „szavai”-ra – azaz a Bibliában rögzített sok-sok különböző alkalommal elhangzó isteni üzenetre; ugyanakkor Isten Szava vagy Igéje jelenti a Szentháromság Második Isteni Személyét, Isten Fiát, akit mi, keresztények Jézus Krisztusban

ismerünk. E két értelem szorosan összefügg, hiszen valakinek a szavai sohasem teljesen önkényesek és külsődlegesek. Eppen szavaink és tetteink alapján ítélnék meg bennünket is. Még nekünk, gyarló embereknek is vannak olyan szavaink, amelyek jelentése nem igen függ az egyéni értelmezés szeszélyeitől. Szavai, beszéde alapján igen sokat megtudhatunk egy-egy személyről. Szavainkkal ki tudjuk mondani magunkat. Isten Szava, Isten beszéde pedig magát Istent mutatja meg nekünk. Legsúlyosabb, „legtömönyebb” szava – legfontosabb üzenete saját Fia, aki lényével tökéletesen kifejezi az Atyaistent. Egy már-már közmondásszerű mondattal szólva: A Fiú olyan, mint az Atyja. Egész beszédes életével mondja ki, milyen az Atyaisten.

Jézus Krisztus életével nem mond ellent annak, amit Isten Őelőtte mondott szavaival. Jézus is a szabadító Istenről beszél, aki megvigasztalja és megváltja az Ő népét. Aki törődik az emberiséggel. Azt az Istent mutatja meg nekünk életével és – tudjuk – halálával, akit Ő ösidők óta ismert. Hiszen „az Ige az Istennél volt”, amint János evangélista írja. Ki más tudná nekünk megmutatni, hogy milyen az Isten, ha nem olyasvalaki, aki kezdettől fogva Vele volt? Olyasvalaki, aki maga is Isten. Aki Isten, de nem átalította magára venni a szolga alakját. Hogy emberi életében rajzolódjanak ki az Atya körvonalai...

Mert – amint János evangélista is hangsúlyozza – Istent soha nem látta senki. Hiszen Ő nem egy világunk látható, tapintható dolgai, erői vagy hatalmai közül. Isten barátai sem pillanhatták meg az Ő arcát.

Mikor Mózes azt kéri, hadd láthassa szemtől-szembe az Urat, kérése elutasítatik. Elvonul előtte az Úr, s Mózes csak hátulról pillanthat Rá. Hasonlóképpen a másik nagy próféta, Illés sem láthatja az Urat: átéli a vihart, a földrengést, a tüzet – az Úr azonban nincsen egyikben sem. Aztán egy, az érzékelhetőség határát súroló természeti jelenség, a levegő alig észrevehető

rezdülése figyelmezteti a prófétát arra, hogy a Láthatatlan Isten van jelen előtte.

E Láthatatlan Isten a lehető legegyszerűbben: egy látható emberi életben mutatja meg magát nekünk. Nem valami számunkra idegen alakban, hanem egészen emberi módon közeledik felénk, hogy megértsük Őt. Mi, keresztények Jézus Krisztus emberi életében láthatjuk, érthetjük meg e Láthatatlan Istent.

Karácsony ünnepe a csönd ünnepe. Azé a teremő, titokzatos csöndé, mely a kezdetektől fogva beborítja világunkat. Nem a kegyetlen némaság vagy tanácstalan hallgatás csöndje ez. Az Isten csöndje – beszédes csönd, olyasfajta, amilyen szerelmesek, idős házások vagy igen jó barátok közé ha ereszkedik, azok hálával telnek el. Oly csönd, mint a betegszoba irgalmas csöndje, mely enyhületet és gyógyulást ígér. Személyes, beszédes, barátságos csönd. A csönd, minden párbeszéd bölcsője: megtanít arra, hogy ne féljünk a csöndben élni.

*Bakos Gergely OSB
Sapientia Főiskola*

BESZÁMOLÓ

AZ ORSZÁGOS KÖNYVTÁRÜGYI KONFERENCIÁN ELHANGZOTTAKRÓL

Aki követte a könyvtáros levelezőlisták forgalmát, értesülhetett a november 22-23 között - az MKE és az IKSZ rendezésében - az

Országos Könyvtárügyi Konferencia
2012. november 22-23.

Helyszín: Országos Széchényi Könyvtár
Budapest, Budavári Palota „F” épület

Országos Széchényi Könyvtárban tartott Országos Könyvtárügyi Konferenciáról, amelyre Egyesülésünk is meghívást kapott. Az első nap előadásait interneten is követhették az érdeklődők. Az ott elhangzottakról szeretnék röviden beszámolni.

Az első nap előadások, korreferátumok hangzottak el. A levezető elnök Fodor Péter, az IKSZ elnöke volt. Bevezetőjében arról beszélt, hogy ismét paradigmaváltás előtt áll a könyvtáros szakma. Még az

előző paradigmaváltás be sem fejeződött, máris újjal nézünk szembe. A könyvtáraknak ismét új környezetben, új feltételek között kell megtalálniuk a feladataikat, teljesíteni küldetésüket. Ez szükségszerűen átalakulással, változással jár, amit magunknak kell definiálnunk. Jelenleg a második könyvtárügyi stratégia idejében élünk, de ez 2013-ban befejeződik. A konferencia célja, hogy előkészítse az új 5 éves könyvtári stratégiát. A levezető elnök röviden válaszolt azokra a vádakra is, amelyek a Katalisten megfogalmazódtak a konferencia zártsága miatt. A rendező egyesületek nem ki-